

Kaason puhe

No niin, tämä on nyt se kohta, kun joku avaa suunsa ja pitää häiden nolistuttavimman puheen. Hetki on koittanut!

Olen Tuuli Järvi, Nooran lapsuuden ja nuoruudenystävän Sailan lisäksi toinen morsiamen kaasoista. Kuten kaikki tiedämme, eräs kaason tärkeimmistä tehtävistä on varmistaa, ettei sulhanen pakene paikalta, ennen kuin sormukset on vaihdettu ;)... Tehtäväni tältä osin on onneksi suoritettu (pyyhkii hikeä otsalta). Sillä kaason toiseksi tärkeimpiin tehtäviin olisi sulhasen paetessa kuulunut pyydystää paikalle riittävän edustavan oloinen uros, joka valitun sulhasen sijaan suostuu naimaan morsiamen ilman sen suurempia perusteluja...

Vakavasti ottaen olen saanut tehtäväkseni pitää pienen puheen morsiamen ja sulhasen matkasta tähän hetkeen. Ja kuten ehkä jokunen tietää, olen morsianta ja sulhasta muutaman vuoden vanhempi, joten voinen puhua kokemuksen syvällä rinta-äänellä (korosta rintavarustusta).

Olen itse tutustunut morsiameen opiskelun kautta. Fysioterapiaopintojeni aikana tunsin oloni usein hieman ulkopuoliseksi nuorisooasteen ryhmässä, koska minulla oli jo jälkikasvua ja elettyä elämää takana. Opintojen loppuvaiheessa ryhmään liittyi äitiyslomalta palaileva veikeän oloinen nainen, jonka kanssa ystävyys hitsautui nopeasti saumattomaksi yhteistyöksi, sillä huomasin, ettei Nooran seurassa tule tylsää hetkeä ollenkaan. Nooralta opin, kuinka fysioterapiaa tehdään laulaen ja hän sai koulun kopiokoneen sylkemään työharjoittelunohjaajan päälle valtavan määrän paperia sekä koulun lääkäriopettajan hoipertelemaan perässään kummallisista askelin ja takeltelemaan lauseissa Nooran havaitessaan (muutamia viihdyttäviä yksityiskohtia mainitakseni).

Ensimmäisiä asioita, mitä Noora kertoi itsestään, oli, ettei häntä kiinnosta naimisiinmeno lainkaan. "Se vaan ei ole minua varten" ... Nytemmin runsaan vuoden jatkunut häiden puuhaaminen ja suunnittelu (kaason kielellä: häähössötys) on selvästi kumonnut hänen kelkkansa täysin. Noora on siis naidessaan Jannen tehnyt tärkeän täyskäännöksen elämässään.

Jannen saapumisesta Nooran elämään minulla ei ole ajallisesti täysin selkeää kuvaa, varsinkin kun morsiamen edellinenkin sulhanen on Janne niminen. Menin varmasti useammankin kerran Janneissa sekaisin, vaikka nytemmin olenkin päässyt kärryille. Mutta ei anneta sen häiritä.

Tavattuani Jannen, havaitsin heti pitäväni hänestä, sillä omassa perheessäni on hyvin paljon Jannea muistuttava jäsen, enkä usko hääparin pahastuvan seuraavasta vertauksesta, sillä olemme useasti keskustelleet näistä silmiinpistävästä yhtäläisyyksistä, ovathan ne monella tapaa hyvinkin mairittelevia. Perheenjäseneni on samalla arvokkaalla tavalla erittäin raamikas, tumma, naisväen mieleen, viileän rauhallinen, hyvästä ruuasta nauttiva ja mielellään vapaana juoksenteleva ja toisinaan kuuloltaan valikoiva kookas sekarotuinen koira...

Itsekin olen ehtinyt vaihtaa puolisoa kertaalleen sinä aikana, kun olen tuntenut morsiamen ja olenpa ehtinyt kahdesti käväistä myös naimisissa. Joten uskallan sanoa muutaman sanasen avioliitostakin, vaikka eronneena en kaikkien mielestä paras avioliittoasiantuntija olisikaan.

Kun itse erosin mummoni totesi puhelimesta lakonisesti: "Se on sitä nykyaikaa". Näin joviaalisti voisin pyytää suhtautumaan myös Nooran ja Jannen solmimaan avioliittoon, enkä tarkoita sitä, että odotettavissa on avioero, vaan sitä, mitä nykyaikana meidän länsimaaisessa yhteiskunnassamme avioliitto merkitsee. Mielestäni se on ennen kaikkea sopimus kahden ihmisen välillä. Sopimus, jonka he harkiten ja vapaasta tahdostaan solmivat ja jota me häävieraat olemme täällä todistamassa.

Koska tämän päivän Suomessa avioliiton voi solmia kaksi vapaata täysikäistä ihmistä, jotka rakastavat toisiaan ja ovat usein hyvinkin henkilökohtaisista syistä toisensa valinneet ja päättäneet rakastaa toisiaan myötä- ja vastoinikämisissä, on meidän, häävieraiden, ystävien ja sukulaisten tehtävä hyväksyä, kunnioittaa ja tukea hääparia heidän päätöksessään.

Yrittäjänä ajattelen, että avioliitto on kuin yritys, se on riski ja koettelemus, joka vaatii uskallusta ja antautumista. Siihen liittyy paljon suhteen ulkopuolisia tekijöitä, joista kaikkiin aviopari ei itse voi vaikuttaa. Siihen liittyy suvulta ja perheitä saatu tuki, ystävien ja yhteiskunnan asettamat sosiaaliset asiat sekä taloudelliset paineet ja parisuhteen, työn sekä lasten hoitaminen.

Sinä aikana kun olen tuntenut Nooran ja Jannen, olen nähnyt, kuinka he molemmat ovat kasvaneet ja muuttuneet. Ajattelenkin, että aviopariksi kasvetaan ryhtymällä aviopariksi, aivan kuten lapset kasvattavat meidät vanhemmikseen. Ei tarvitse olla heti valmis, eikä tietää kaikkea. Elämässä kaikki ei aina mene suoraviivaisesti, eikä niinkuin Strömssössä, kuten sanotaan.

Janne, entinen vannoutunut sinkkumies on ottanut vastuuta Nooran lapsista, mikä ei ole yksinkertainen tehtävä. Olen nähnyt, kuinka valtavasti Nuutti ja Neemi pitävät Jannesta ja miten luottamus ja rakkaus on kehittynyt poikien ja Jannen välille.

Noora on muuttanut kantaansa avioliiton suhteen ja uskaltanut tukeutua Janneen, mikä on vaatinut rohkeutta ja päättäväisyyttä sekä taitoa kertoa omista tunteistaan ja uskallusta näyttää myös haavoittuva ja tarvitseva puolensa toiselle ihmiselle.

Koska fysioterapeutteja ollaan, en puhu henkisiä vaan ruumiillisia metaforia näissä häissä. Jätän sielun pappisväen huoleksi ja keskityn puhumaan sisäelimistä ja lihaksistosta ;)

Itse olen kaasona ollessani ja tätä puhetta kirjoittaessani oppinut seuraavan tärkeän kielipillisen seikan, jonka annan myös sulhaselle neuvoksi: vanha muistisääntö "sydämeen ei mahdu kahta ämmää" pätee myös sanaan morsian. Morsiameenkaan ei mahdu kahta ämmää. Morsian on siis kuin sydän. Kohtele Janne morsiantasi, joka on nyt vaimosi, niin kuin hän olisi oma sydämesi, silloin et voi mennä (ainakaan pahasti) vikaan. Sydäntä pitää kuulla ja se vaatii joskus pysähtymistä ja tunnustelemista. Sydän on elävä ja lämmin ja sitä pitää vaalia, koska meillä jokaisella on vain yksi sydän. Sydän on lihas, jota voi ja kannattaa treenata, niin että se kehittyy! Nykypäivänä sydämen voi toki noin periaatteessa vaihtaa, jos vanha reistailee tai siitä ei ole pidetty huolta, mutta kannattaa miettiä, millainen riski sydämen siirto on. Löytyykö tilalle uusi, tuleeko hylkimisreaktiota (haa, lupasinhan sisäelimiä!)...

Teille molemmille sanon, että kuten hyvin tiedätte, parisuhteessa kiistoja tulee ja niissä tärkeää ei ole se, kuka on oikeassa tai väärässä, vaan se, että haluatte ja olette valmiita yhdessä selvittämään asiat ja neuvottelemaan asioista.

Olkaa valmiita myös yhdessä kasvamaan ja muuttumaan, koska elämä jatkaa kulkuaan ja sydänkin kasvaa ja muuttuu, kipuilee ja toipuu. Sydäntä ei voi lukita lasikaappiin ja muuttumattomaan, hapettomaan tilaan. Sydän tarvitsee happea ja ravintoa, muuten sen lämpö sammuu.

Ja tämä neuvo morsiamelle: sinun ei tarvitse eikä pidä luopua siitä, kuka olet, valmistaudu ainoastaan asettamaan itsesi joskus sivuun pieneksi hetkeksi, jotta Janne ehtii kuunnella sydäntään (miehiltä se voi viedä hieman enemmän aikaa kuin naisilta, jotka keskimäärin ovat yhtä sydämensä kanssa, mikä on hyväkin asia, mutta vaativa siinä suhteessa, että nainen on ainakin keskimäärin helpommin sydämen asioiden riepoteltavissa ja siinä suhteessa jatkuvasti ikään kuin oman sydämensä armoilla) ja saada aivot kallistumaan sinun sydämesi puoleen. Aivojakin nimittäin kehossa tarvitaan. Sillä aivojen kautta ohjataan teot.

Noora sinulla on vahva moraalinen selkäranka ja myrskyisä tunne-elämä, mikä tekee sinusta viehättävän, mutta samalla haastavan kumppanin. Kuunnelkaa toisianne ja antakaa aikaa itsellenne ja toisillenne kuunnella. Avioliitossa ei kannata kätkeä sydäntään tai sortua pelaamaan valtapelejä, sillä kun jakaa arjen, sydämensä joutuu avaamaan toiselle ja joskus on hoidettava sekä omaa, että toisen sydäntä.

Nyt nostan hattua tälle rohkealle parille ja kohotetaan yhdessä malja komealle sulhaselle ja kauneimmalle koskaan näkemälleni morsiamelle.